

Fat Convertible, 2005. Снимка Galerie Thaddaeus Rorac, Париж, Франция

С МОЛИВ В УХОТО

Ервин Вурм е „художника, който погълна света“

ИНТЕРВЮ
ЯРА БУБНОВА

Да балансираш върху главата си пластмасова кофа, сложена накриво; да се опитаеш да останеш прав, докато си стъпил разкрячен върху две топки; да се стремиш да изглеждаш прилично с кисела красавица, поставена напречно между зъбите - това е малка част от многобройните *Едноминутни скулптури* на Ервин Вурм. Както твърди художникът: „Сарказмът и хуморът могат да ти помогнат да видиш нещата по по-лек начин.“

Когато разбрахме, че авторът на *Дебели леки кофи* и *Тясна къща* ще има изложба в България, нямаше как да пропуснем възможността да поговорим с него. След няколко неуспешни опита, в една приятна утрин художникът беше на линия, а телефонната връзка - повече от прекрасна.

VICE: Имаш образование на живописец, как стана така, че пъхането на глава в нечия пазва и гълтането на света се превърнаха в елементи на художествения ти език?

Ервин Вурм: Както каза, исках да бъда художник, да изучавам рисуване, но след като положих кандидат-студентски изпит, ме сложиха в клас по скулптура

вместо по рисуване. Бях много разочарован и разстроен, но после видях интересни неща, които ме накараха да се замисля за същността на скулптурата, какво може да улови тя във времето, каква може да бъде в наши дни за мен, за обществото. Също така исках да свържа обществото и нашето време с изкуството, така че започнах да си задавам въпроси, засягащи идеята, която имах.

Защо определяш бързите и странни случки, често поставящи изпълнителя в неудобна ситуация, като скулптури, а не перформанси например?

Това беше концепция, определяща всичко, което правя, като скулптура. Интерес за мен представляват възможностите, които един такъв поглед предлага във връзка с понятието за реалността и скулптурата. Следователно за мен е интересно примерно когато някой моделира скулптура от глина, предварително ли определя крайния обем или го прави в движение, като премахва или добавя обем. Работата с обем за мен е скулптура.

Портрети от серията Куратор – Император, както и другите работи, където хората са представени напompани, дебели, са реакция на манията по отслабване в богатите страни, или имаш някакви персонални мотиви?

Да, от една страна, експозицията говори за нашия свят, който става все по-затъмняващ, но под това

One Minute Sculptures, 1997. Снимка Studio Wurm

нямам предвид само човек, който надбялява, но също и икономиката, която се разширява и се нуждае от постоянен приток на ресурси. Разширяването може да е физическо, или вид състояние. Това разрастване означава, че нещото става твърде голямо, за да задоволи конкретните нужди. Тук не става дума само за хора, а за всичко – фирми, общества, държави. От друга страна, става дума за кураторите на изложби, които през 80-те и 90-те станаха по-важни от изкуството и художниците. И изведнъж всичко започна да зависи от тях.

Човекът, който гълтне света – симпатяга ли е, или е подигравка с всякакви амбиции?

Това е амбиция. Също така това е пътят на артиста. Това е едновременно образ на смешен и героичен човек, на артиста, на обществото, на политиката. Това е свързано със собствения ми опит.

В твоите работи има доста заяждания и критика спрямо изкуството като институция, но изглежда, че тази институция е доста благосклонна към теб. Защо си саркастичен?

Сарказмът, критиката и хуморът са често срещани теми не само в изкуството. Аз говоря за някои истини в нашия свят, като нямам предвид артистичния свят, а по-скоро обществената реалност. Не исках да я представям реалистично и сериозно, а критично и цинично, понеже в миналото често важните за обществото теми се изопачаваха, а аз исках да извадя човека от нишожната позиция, в която се намира, и чрез хумора да го накарам да се издигне над проблемите си, да ги погледне отстрани, от критична гледна точка и да се изсмее над тях. Така е по-лесно, очовечават се нещата. Патетичното, тежкарското поведение проваля хората, хуморът прави обратното.

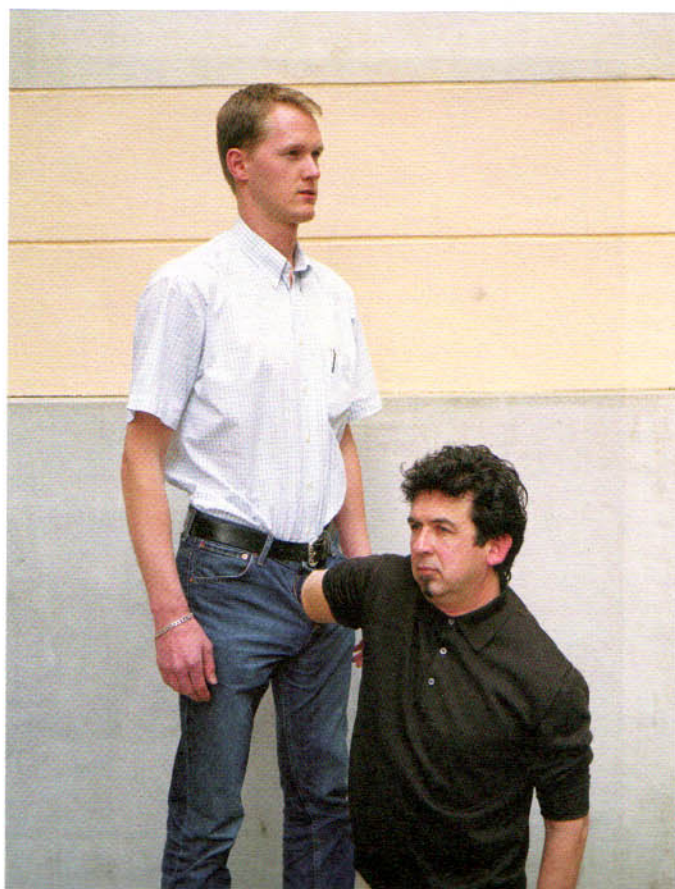
Freudsche Rektifizierung, 2004. Серия Philosophy – Digestion. Снимка Studio Wurm

One Minute Sculptures, 1997. Снимка Studio Wurm

French Police Cap, 2010. Снимка Galerie Thaddaeus Ropac, Париж, Франция

Looking for a bomb 3, 2003. Серия Instructions on how to be politically incorrect. Снимка Studio Wurm

Част от твоите работи са перформанси, които по ин-
струкция трябва да се изпълняват от посетители на из-
ложбата – това опит за изграждане на по-близки отноше-
ния с тях ли е, или е желание да им се покаже колко странна
е работата на художника?

Не става дума за странността. Когато правех *Едноминутни*
скулптури, съчетавах човека-изпълнител и неща от всекидневие-
то. Стрелях се всички тези скулптури да са близо до действи-
телността. Всеки все някога се е оказал с писалка в носа или в
ухото, но когато пъхнеш две писалки в носа или ушите, тогава
е нещо различно, една стъпка напред. До голяма степен *Едноми-
нутните скулптури* се отнасят до слабостите ни, до нашето
объркване, слабост, сексуалност. Това са нещата, с които сме
свързани и същевременно не ги искаме. Всички искаме да сме
силни, красиви, стройни и богати, но почти винаги изглеждаме
като повечето хора, слаби сме, остаряваме, имаме проблеми с
характера си, има неща в нас самите, които не харесваме, дори
мразим. И чрез перформанса хората имат възможност да бъ-
дат самите себе си в една изкуствена ситуация и да усетят
осмиването в името на изкуството.

Бил ли си хулиган като дете? Това вдъхновява ли те? Или об-
ратното – реагираш на прекалено кроткото си детство?
Да кажем, и двете. Произхождам от консервативно семей-
ство. Баща ми беше детектив, а майка ми домакиня. Израснах
в свят без изкуство и литература, с малко музика. Но по-късно
в юношеството си открих изкуството, литературата и фи-
лософията и изведнъж пред мен се отвориха вратите на един
голям и много интересен свят. Започнах да любопитствам и
първа постоянно, да задавам въпроси за обществото, от кое-
то съм част. Това е обществото, в което израснах. Това беше
австрийското общество на 60-те и 70-те – сковано, нетоле-
рантно, много чувствително към Втората световна война,
националсоциализма, комунизма и повечето въпроси, касаещи
хората по онова време. Страхливо, тревожно общество, съ-
ществуващо изолирано, в своя собствена система. Днес живеем
в много различен свят, където границите се размиват. Имаме
много мигранти, мюсюлмани например, проблеми с банките,
политиците и т.н. Работата ми е отражение на всички тези
проблемни ситуации. Когато погледнете нещата ми, ще от-
криете, че обръщам внимание на много политически теми и се
опитвам да дам отговор на много въпроси, засягащи обществото.

Как би определил стила на Ервин Вурм?

Не съм мислил по въпроса. Той се оформи по естествен път. Аз
съм човек, който иска нещата да се случват много бързо, може
би това беше причината да започна да създавам *Едноминутни*
скулптури, които доведоха до по-големи и сложни работи.

Как се случиха и как се развиха отношенията ти с Red Hot Chili Peppers, те получи ли правата за клипа си?

Един ден в офиса се обади Марк Романек, известен режисьор,
работил с Rolling Stones, Madonna, Red Hot Chili Peppers и много
други. Той видя работите ми, харесал ги и ме попита дали съм
съгласен да направят видеоклип с тях. Групата също харесала
идеята. Това беше възможност за чудесно партньорство и казах
„да“. Помолех да ме упоменат, което те направиха, и доколко-
то знам, това е първият път, когато визуален артист се спо-
менава по MTV. Допреди това бях видял много MTV клипове, в
които се използваша идеи, взети или откраднати от визуални
артисти, и това винаги ми се е струвало странно. Важното
е, че за първи път този видеоклип цитираше авторството
на художник. Невероятно как един клип от няколко минути
изведнъж привлече вниманието на хората от целия свят към
нещата, които правя. Това си беше направо лудост. *W*

Ервин Вурм Erwin Wurm

Микро-ретроспектива Micro-Retrospective 18.10 – 26.11 2011

Ервин Вурм, Едноминутни скулптури / Erwin Wurm, One minute sculptures, 1997
C-print, 45 x 30 cm. С любезното съдействие на / courtesy & Photo: Studio Wurm

Галерия ИСИ, бул. Васил Левски 134
(вход откъм ул. Екзарх Йосиф), София 1504
вторник – събота, 15.00 – 19.00 и по уговорка

ICA Gallery, 134 Vassil Levski Blvd, Sofia 1504, Bulgaria
Tuesday – Saturday, 3 – 7 pm and by appointment

тел. / tel. +359 2 8466261, +359 88 9499465,
info@ica-sofia.org, www.ica-sofia.org

с подкрепата на / supported by

ERSTE Stiftung

